

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 15/01-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. februára 2001 predbežne prerokoval podnet štátneho príslušníka Zväzovej republiky Juhoslávia S. B., rod. K., zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., P., vo veci porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom ministra vnútra Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho žiadosti o odstránenie tvrdosti zákona podľa § 8 ods. 11 zákona č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a takto

r o z h o d o l :

Podnet S. B., rod. K., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. decembra 2000 doručené podanie štátneho príslušníka Zväzovej republiky Juhoslávia S. B., rod. K., trvale bytom P. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., P., označené ako „Podnet na začatie konania podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“. Na výzvu ústavného súdu zo 17. januára 2001

bol podnet navrhovateľa doplnený a spresnený o jeho „Stanovisko“ z 31. januára 2001. Z obsahu podnetu vyplynulo, že navrhovateľ sa podľa § 8 ods. 11 zákona č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) 3. augusta 2000 obrátil na ministra vnútra Slovenskej republiky so žiadosťou o odstránenie tvrdosti zákona týkajúcej sa miesta podania svojej žiadosti o udelenie povolenia na dlhodobý pobyt (namiesto na diplomatickej alebo konzulárnej misii v štáte, v ktorom má bydlisko alebo ktorého je držiteľom cestovného dokladu, na príslušnom policajnom útvare Slovenskej republiky).

Dôvodom na podanie podnetu, v ktorom navrhovateľ namietal porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), sa stala odpoveď ministra vnútra na jeho žiadosť z 21. augusta 2000 (č. p. KM-315/CU-2000), v ktorej tento tvrdil, že odstránenie tvrdosti zákona bolo po poslednej novelizácii zákona o pobyte cudzincov (zákon č. 62/2000 Z. z.) z neho vypustené. Na základe listu právneho zástupcu navrhovateľa ministrovi vnútra z 27. októbra 2000, v ktorom upozornil na to, že odstraňovanie tvrdosti zákona je upravené v zákone o pobyte cudzincov aj po jeho poslednej novelizácii (hoci na inom mieste), minister vnútra odpovedal 1. decembra 2000 na žiadosť navrhovateľa listom (KM-315-2/CU-2000) tak, že „vzhľadom na to, že vykonaným šetrením v predmetnej záležitosti neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by podmieňovali odstránenie tvrdosti ustanovenia § 8 ods. 1 (správne má byť uvedené: § 8 ods. 11) cit. zákona, s ľútosťou Vám musím oznámiť, že nemôžem Vašej žiadosti vyhovieť“. Podľa názoru navrhovateľa spôsob vybavenia jeho žiadosti o odstránenie tvrdosti zákona podľa § 8 ods. 11 zákona o pobyte cudzincov predstavuje porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nakoľko „bolo povinnosťou odporcu rozhodnúť o mojej žiadosti zo dňa 3. 8. 2000 rozhodnutím v zmysle § 46 a 47 správneho poriadku. Keďže sa tak nestalo, stav denegationis iustitiae, ktorý je porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, i naďalej trvá“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické osoby (vrátane cudzích štátnych príslušníkov) namietajú porušenie svojich práv. Z konania o podnetoch nie je možné vylúčiť ani postup ústredných orgánov štátnej správy, resp. ministrov stojacich na ich čele, pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu základného práva fyzickej alebo právnickej osoby a pokiaľ sa takémuto základnému právu alebo slobode neposkytuje žiadna ochrana využitím účinného opravného prostriedku dostupného navrhovateľovi.

Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jedna z podmienok, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, je, či nejde o zjavne neopodstatnený podnet. Za zjavne neopodstatnený podnet je pritom možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Ako ústavný súd už uviedol vo veci I. ÚS 24/98: „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky nezistí príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“, v dôsledku čoho „...namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ...“ (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd z uvedeného hľadiska preskúmal podnet navrhovateľa namietajúci porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, t. j. práva na inú právnu ochranu, postupom ministra vnútra Slovenskej republiky pri vybavovaní žiadosti o odstránenie tvrdosti zákona a rozhodol o jeho odmietnutí pre zjavnú

neopodstatnenosť, nakoľko za súčasť základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať konanie a rozhodnutie orgánu štátu o „odpustení“ splnenia zákonnej podmienky (náležitosti) konania o práve upravenom v príslušnom zákone. Aj keď postup ministra vnútra pri rozhodovaní o žiadosti o odstránenie tvrdosti zákona podľa § 8 ods. 11 zákona o pobyte cudzincov priamo súvisí s konaním, v ktorom sa rozhoduje o udelení povolenia cudzincovi na dlhodobý alebo trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, nerozhoduje sa v ňom o takom práve, ochrany ktorého sa možno domáhať prostredníctvom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Nakoľko (a z uvedených dôvodov) postupom ministra vnútra Slovenskej republiky v konaní o žiadosti navrhovateľa o odstránenie tvrdosti zákona nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, bolo potrebné jeho podnet po predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnený.